

Arrest

nr. 134 360 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig
kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van de verzoekende partij. Deze beslissing wordt diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gegeven en heeft als reden:

“(…)Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*x 1 " wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ,
X 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.*

Artikel 7, alinea 1:

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land (...)

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heelt niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 07/05/2012, op 11/12/2012, op 12/06/2013. Betrokkene kreeg betrokkene betekening van een inreisverbod geldig 3 jaar op 10/02/2014. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder «en geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

(...)

Het feit dat betrokkene in België familie heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRN. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt,

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Er werd bovendien een PV hoofd van drugs BG.60.L1.017098/2014 door de politie van Brugge. Betrokkene weigert dus manifest om pp eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt op in haar nota:

"2.1 Exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang.

De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of **moet** de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."*
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl er in hoofde van verzoeker ook sprake is van een herhaald bevel, nu hem reeds meerdere keren bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten, en verzoeker deze bevelen niet heeft aangevochten. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers wel de schending op van enige hogere rechtsnorm, doch uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun annulatieberoep en vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op in het kader van de gebonden bevoegdheid waarbinnen zij dient op te treden in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins weerlegd. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel

2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen merkt de Raad op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. In een eerste middel voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt onder andere:

“Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet

Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 6 augustus 2014, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 7 Vreemdelingenwet.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.¹

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing artikel 7, alinea 1, 1° en 12°; artikel 27 en artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980.

(...)

Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België, noch omtrent het hoger belang van het kind.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het familieleven van verzoekende partij. Zoals blijkt uit de aanvragen tot humanitaire regularisatie heeft verzoekende partij een Belgische broer en een schoonzus met verblijfsrecht in België (Cf. Stuk 3 – aanvraag ex artikel 9bis dd. 19 april 2012).

Ook met het minderjarig dochtertje, dat alhier geboren werd, heeft verwerende partij geen rekening gehouden.

Hier heeft verwerende partij geen rekening mee gehouden bij het nemen van de thans bestreden beslissing, ofschoon de stukken in het administratief dossier duidelijk zijn.

(...) “.

In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en stelt:

„Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

“Er werd bovendien een PV opgesteld uit hoofde van drugs BG.60.L1.017098/2014 door de politie van Brugge. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”

II.2.3. Verzoekende partij wenst daarnaast te benadrukken dat het bewuste PV werd opgesteld op haar eigen vraag. Zij heeft de politie opgebeld op 5 augustus 2014. Zij wou immers de wanpraktijken van haar man opbiechten. Zij heeft immers niets te maken met drugs. Reden trouwens waarom haar man thans in voorhechtenis zit en verzoekende partij niet.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of verwerende partij dit bewuste PV heeft gelezen. Verzoekende partij heeft immers niks te maken met de drugspraktijken van haar man en het is zij zelf die de politie heeft ingelicht. Op heden werd de man van verzoekende partij dan ook overgebracht naar de gevangenis en zij werd overgebracht naar een familieopvangplaats. Verzoekende partij snapt dan ook niet waarom dit stuk thans wordt gebruikt om de bestreden beslissing te schragen (Cf. Stuk 4 – PV: BG.60.L1.017098/2014)

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

2.4. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekende partij haar betoog komt erop neer dat in de bestreden beslissing geen rekening zou worden gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij, noch omtrent de hogere belangen van het kind.

De aanwezigheid van de familie (broer en schoonzus) zou essentieel zijn voor de opvoeding van het kind van de verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de familiale relaties van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld :

“Betrokkene werd door de gemeente Torhout op 07/05/2012 en door de gemeente Brugge op 11/02/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16juni2011). Het feit dat betrokkene in België familie heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene's terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. ”

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Zoals hierboven werd uiteengezet maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij afhankelijk is van haar meerderjarige broer en schoonzus.

Er dient verder te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven

te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Ze verwijst enkel naar haar in België verblijvende familieleden. Dit onderdeel is ongegrond. (R.v.V. nr. 30951 van 1.9.2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,
- het zorgvuldigheidsbeginsel,

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat er ten onrechte wordt verwezen naar een proces-verbaal uit hoofde van drugs aangezien dit betrekking heeft op haar partner.

Verweerder merkt op dat deze motivering niet determinerend is en niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Immers, de verzoekende partij verblijft illegaal in het Rijk, en het is op grond van deze vaststelling dat haar het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)."

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2013 dat inmiddels definitief is. Het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de bestreden beslissing, is genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2013 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering gericht tegen de bevelscomponent (RvS 15 september 2003, nr. 122.790). Evenwel blijkt uit de middelen dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dat de verzoekende partij er slechts een summiere uiteenzetting op nahoudt, wijst de Raad erop dat ook een summiere, in casu concrete uiteenzetting kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Waar de verwerende partij voorhoudt dat een gezinssituatie bestaand uit de relatie tussen

broers en zussen niet beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM, kan vastgesteld worden dat dit motief niet is weergegeven in de bestreden beslissing die zich beperkt door te stellen dat het feit dat de verzoekende partij in België familie heeft haar niet automatisch recht geeft op verblijf. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de zeer specifieke situatie van de verzoekende partij die in de bestreden beslissing wordt voorgesteld als zou zij zijn aangetroffen geweest “uit hoofde van drugs” terwijl een zorgvuldig onderzoek de verwerende partij had geleerd dat de verzoekende partij net aangifte deed van drugs dewelke zij vond, wellicht afkomstig van haar echtgenoot, met wie zij hierdoor haar banden verbrak, zodat zij afhankelijk werd van haar broers en zussen temeer zij een kind heeft en haar echtgenoot ten gevolge van deze aangifte in de gevangenis is beland. Deze schrijnende familiale situatie werd niet onderzocht. Evenmin kan uit het administratief dossier afgeleid worden of de verwerende partij enige belangenafweging heeft verricht in het kader van de positieve verplichting die de verwerende partij door artikel 8 van het EVRM wordt opgelegd. De loutere stereotiepe verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, zonder enige concretisering van de familiale toestand van de verzoekende partij voldoet in casu niet. De beschouwingen die de verwerende partij in haar nota maakt over de broer en zus en het kind van de verzoekende partij kunnen niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij mocht verwachten dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing zou uitspreken omtrent haar gezinsleven en zou motiveren aangaande de bezorgdheid van harentwege omtrent het kind van de verzoekende partij die hulp diende te zoeken bij haar broers en zussen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat de verwerende partij zich in concreto uitsprak over het feitelijk gezin of over de door de verzoekende partij aangevoerde mogelijke hinderpaal voor het leiden van een gezinsleven elders, namelijk de beperking van het kind, terwijl er duidelijke indicaties waren in het dossier die hen tot een motivering omtrent deze elementen zouden moeten hebben bewogen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemeld dat er over de verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld “uit hoofde van drugs” waarbij de verwerende partij de schijn wekt dat zij zich blootstelde aan een misdrijf wat geen steun vindt in het administratief dossier en feitelijk niet correct is.

Een schending van de motiveringsplicht, samengelezen met de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 6 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN